

[Grethe Philip.]

nerne vil være stærkt påkrævet for at få den fornødne økonomiske styring på det offentlige budgetter og hele samfundsøkonomien. Jeg kan i øvrigt her være enig med fremskridtspartiets ordfører, når han sagde, at vi havde behov for at få meget nøje oplysninger om, hvordan udviklingen ville foregå ude i kommunerne til bedømmelse af, hvordan de samlede offentlige udgifter vil udvikle sig.

Finansministeren opgør væksten i statens udgifter til knap 1 pct. om året i faste priser i perioden 1976-77 til 1979-80. Ministerens beregning for denne realvækst bør nu nok gås lidt efter i sømmene. Men regner han rigtigt, må man jo sige, at det er en meget beskeden stigning sammenlignet med, hvad vi har set i de foregående år. Men det forudsætter rigtig nok, at staten ikke blot har skubbet stigningen over på kommuner og amtskommuner; i så fald er glæden over den begrænsede stigning i statens udgifter betydelig mindre.

Man må jo også huske, at en stigning på ca. 1 pct. i statens aktivitet, selv om den ser beskeden ud, ikke vil være nok til at hindre en skattestigning, hvis det samlede bruttonationalprodukt går tilbage, som det gjorde sidste år, hvor der var en tilbagegang på 3 pct. Jeg ser nok, at man forestiller sig en fremgang på, jeg tror, det er 5 pct., men det er dog vist meget optimistisk og må jo i hvert fald ses på baggrund af forrige års tilbagegang. Vi må også dér huske på, at vi stadig vil stå over for meget høje priser på energi og vi vel også må regne med en meget betydelig ledighed i det kommende år.

Afsluttende vil jeg sige, at der er en sammenhæng mellem den finanspolitik, der bør føres, og de fremtidige pris- og lønstigninger. Jo mere priser og lønninger stiger i forhold til, hvad der sker i andre lande, jo mere betænkelig må man være ved at køre med et stort underskud på statsbudgettet. Derfor haster det så stærkt med at afværge en for kraftig omkostningsstigning. En omkostningsdæmpende ydelse under en eller anden form og en begrænsning af likviditeten i samfundet i forbindelse med den store udpumpning af penge, der følger af underskuddet på finansloven, er de to store økonomisk-politiske opgaver, vi nu står umiddelbart

over for. Det radikale venstre tilsiger sin medvirken til løsning af disse problemer.

Hagen Hagensen (KF):

I mange år klaredes finanslovtallene efter den lille tabels princip, det var dengang, penge var noget værd og den offentlige husholdning var på et jævnt og godt, jeg havde nær sagt borgerligt niveau, det er bare længe siden, men det var godt.

Nu er beløbstørrelserne på finanslovsforslaget efter den store tabels princip, og det er vel endda sådan, at selv den store tabel har svært ved at strække til, og det er ganske ondt.

Finanslovsforslaget med dets bemærkninger og budgetvejledning er blevet mere og mere uoverskueligt med årene. Det skyldes simpelt hen den om sig gribende mangfoldighed af enkeltforhold, som finanslovsforslaget skal indeholde som følge af alt det, man efterhånden finder det nødvendigt at det offentlige, stat og kommuner, skal tage vare på for den enkelte borger eller gruppe af borgere. Det være sagt på godt og ondt.

Hver eneste gang noget skal ydes til nogen, kræver det afsavn fra andre, undertiden også fra dem, der skal have ydelsen, og de samlede ydelser til dem, der skal have, bliver mindre end de bidrag, der afgives dertil, fordi ordningen skal administreres. Derved bringes nogle i stand til at leve af at barbære andre, det er ondt og ikke godt.

Vi er klar over, at enhver ordning kræver forvaltning, og der er med de gjorte bemærkninger intet sagt om at klandre dem, der på vore vegne, det offentliges vegne, skal forvalte ordninger af den ene eller den anden art, tværtimod anerkender vi de tjenestemænd og andre, der som medborgere gør en god indsats for at forvalte de ordninger, de er sat til at styre, bedst muligt. De er udgået her fra folketinget for at fordele og omfordele de goder, der er til rådighed; spørgsmålet til os alle er blot, om midlerne er de rette, eller om der er nogle af dem, der ikke er særlig tjenlige dertil. Jo mere vi fordele og fordeler om, jo mere forvaltning og jo mere tryk på skatteborgerne.

Vi står her med et finanslovsforslag, der betyder, at staten over 2 år sender måske op til omkring 30 mia kr. mere ud i omsætningen, end den kræver skatter og afgifter